

SCARLETT ST. CLAIR

un
JOC
al
SORTII

SAGA LUI HADES
VOLUMUL I

Traducere din limba engleză de
IOANA BENA

LEDA EDGE

Redactare: Liviu Szóke, Shauki Al-Gareeb

Tehnoredactare: Cristina Gvinda

SCARLETT ST. CLAIR

A GAME OF FATE

Copyright © 2020, 2021 Scarlett St. Clair

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA EDGE,
un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ST. CLAIR, SCARLETT

Un joc al sorții / Scarlett St. Clair; trad. din lb. engleză:

Ioana Bena. - București: Leda Edge, 2022

ISBN 978-606-9740-17-0

I. Bena, Ioana (trad.)

821.111

CAPITOLUL I

Un joc al echilibrului

HADES ȘI-A FĂCUT APARIȚIA LÂNGĂ COASTA ZEILOR. Scăldat în lumina soarelui, țărmlul se mândrea cu o apă turcoaz și plaje albe imaculate, toate acestea având ca fundal stânci, grote și o mânăstire de marmură albă și verde, la care puteai ajunge după ce urcai trei sute de trepte. Muritorii se înghesuiau aici să înoate, să navigheze și să facă snorkeling. Era o oază, până când soarele își încheia coborârea învăpăiată de pe cer.

După amurg, răul începea să se miște în noaptea întunecată sub un cer înstelat și un ocean de lumină de la lună. Venea pe corăbii și se deplasa prin Noua Grecie, iar Hades era aici ca să-l neutralizeze.

S-a întors, cu pietrișul scârțâindu-i sub picioare, și a pornit în direcția firmei Corint, o pescărie care preluase o mare parte din proprietățile imobiliare de pe coastă. Fațada tencuită a depozitului se potrivea perfect cu vechea arhitectură care împodobește țărmlul, părând uzată, albită și fermecătoare. Un

felinar simplu, de culoare neagră, scotea în evidență un panou cu numele firmei, scris cu un font care sugera prestigiu și putere – caracteristici admirabile atunci când le aparțineau celor mai puternici din societate.

Și periculoase atunci când le aparțineau celor mai slabi.

Un muritor s-a mișcat în umbră. Fusese acolo încă de când sosise Hades și, fără îndoială, se credea bine ascuns, ceea ce poate că era adevărat pentru alți muritori, dar Hades era un zeu, iar umbrele erau ale lui.

Pe când trecea, bărbatul s-a mișcat din nou, iar Hades s-a răsucit și mâna lui a oprit-o pe-a muritorului. Degetele îi erau încheștate pe-o armă. Hades s-a uitat la armă, apoi la bărbat, și un zâmbet răutăcios i-a străbătut buzele.

În clipa următoare, niște țepușe ascuțite au țâșnit din vârfurile degetelor lui Hades, înfigându-se în carnea bărbatului. Arma acestuia s-a izbit de pământ, iar el a căzut în genunchi cu un strigăt gutural.

— Te rog să mă cruți, milord! l-a implorat bărbatul. Nu am știut.

Lui Hades i se păreau întotdeauna curioase clipele dinaintea morții unui muritor. Mai ales când dădea peste unul ca ăsta – unul care ar fi ucis fără remușcări, și totuși se temea de propria sa moarte.

Hades și-a întărit strânsoarea și, în timp ce omul tremura, zeul a scos un hohot de râs.

— Moartea ta nu e iminentă, a replicat Hades, iar muritorul a privit în sus. Dar o să am o vorbă cu angajatorul tău.

— Angajatorul meu?

Hades mai c-a gemut. Deci muritorul avea de gând s-o facă pe prostul.

— Sisif din Efira.

— El nu... nu e aici.

Minciună.

Cunoașterea acestui lucru i-a acoperit limba ca o cenușă, uscându-i gâtul.

Hades l-a ridicat pe bărbat de braț, cu țepușele încă înfipite în el, până când privirile le-au ajuns la același nivel. Din acest unghi, Hades a observat un tatuaj pe încheietura mâinii bărbatului. Era un triunghi, acum despicat de țepușele ieșite din degetele lui.

— N-am nevoie de ajutorul tău ca să intru în depozit, a spus Hades. De la tine am nevoie de-un exemplu.

— Un... un exemplu?

Hades a hotărât să se folosească de acțiuni drept explicații, începând prin a cresta două tăieturi adânci pe fața bărbatului. În timp ce sângele îi acoperea pielea, gâtul și hainele, zeul l-a târât până la intrarea depozitului, apoi a deschis ușile cu piciorul și-a pășit tacticos înăuntru.

Ceea ce de pe plajă părea a fi o clădire era, de fapt, un zid, pentru că în loc să intre într-un spațiu închis, Hades s-a trezit într-o curte deschisă înspre cerul întunecat de deasupra. Pământul era gol și se vedeau câteva bazine pline cu pești înălțate deasupra solului. Aerul mirosea a mare, a putregai și-a sare. Hades ura duhoarea aia.

Muncitori îmbrăcați în salopete negre s-au întors să privească cum zeul îl împingea înainte pe muritorul sângerând. Omul s-a zbatut, dar s-a redresat înainte de-a lovi pământul. Din partea opusă lui Hades, s-a apropiat un alt bărbat flancat de doi bodyguarzi uriași. Era îmbrăcat într-un costum alb, iar degetele lui grase erau complet acoperite de inele din aur. Avea părul scurt și negru, iar barba, îngrijită și înspicată cu argint.

— Sisife, n-n-n-a fost vina mea, a spus bărbatul, poticnindu-se înainte. Am...

Sisif a scos un pistol și l-a împușcat pe bărbat. Acesta a căzut, lovindu-se de pământ cu un zgomot surd. Hades s-a uitat la corpul nemișcat și apoi la Sisif.

— N-a greșit, a spus Hades.

— Nu l-am ucis pentru că te-a lăsat să intri pe proprietatea mea. L-am ucis pentru că nu a respectat un zeu.

O astfel de manifestare venea de obicei din partea unui supus loial. Dar Hades avea puțini dintre aceștia și știa că Sisif nu e unul dintre ei.

— Țsta e modul tău de-a aduce un sacrificiu?

— Depinde, a răspuns bărbatul, trosnindu-și gâtul și înmânându-i arma bodyguardului din dreapta.

— Îl accepți?

— Nu.

— Atunci a fost o afacere.

Sisif și-a îndreptat reverele sacoului și și-a aranjat butonii de manșetă, iar Hades a observat același triunghi tatuat pe încheietura mâinii sale.

— Mergem?

Muritorul i-a făcut semn lui Hades să meargă înainte, spre un birou aflat în partea opusă a curții.

— Divinitatea mai întâi.

— Insist! a refuzat Hades.

În ciuda puterii sale, nu fusese niciodată dornic să rămână cu spatele întors spre cineva.

Ochii lui Sisif s-au îngustat ușor. Probabil că muritorul vedea refuzul lui Hades de-a intra primul ca pe-o formă de lipsă de respect, mai ales pentru că arăta că Hades nu are încredere în el. Era o ironie de-a dreptul, având în vedere că Sisif

încălcase una dintre cele mai vechi reguli ale ospitalității, legea xeniei¹, ucigându-și rivalii după ce-i invitasese pe teritoriul său.

Fusese doar una dintre fărădelegile lui Sisif pe care Hades venise acum să le rezolve.

— Prea bine! milord.

Muritorul i-a adresat un zâmbet rece înainte de-a porni spre biroul său, cu cele două gărzi de corp după el. Prezența lor era amuzantă, ca și cum cei doi bărbați muritori l-ar fi putut proteja pe Sisif de el.

Hades s-a trezit gândindu-se cum să-i elimine. Avea de ales – putea să cheme umbrele și să le lase să-i consume pe cei doi sau putea să se ocupe singur de ei. Probabil că singurul lucru de luat în considerație era dacă voia sau nu să aibă sânge pe costum.

Cele două gărzi de corp și-au ocupat locurile de o parte și de alta a ușii când Sisif a intrat în birou. Hades nu le-a aruncat nicio privire când a trecut pe lângă ei.

Biroul lui Sisif era mic. Masa de lucru era din lemn masiv, de culoare închisă și plină de hârtii. Un telefon de modă veche stătea într-o parte, iar în cealaltă, o carafă de cristal și două pahare. În spatele lui, un șir de ferestre, acoperite de jaluzele, dădeau înspre curte.

Sisif a ales să stea în spatele mesei. O mișcare strategică, și-a imaginat Hades. Care puneva ceva fizic între ei. Era probabil și locul în care-și ținea un stoc de arme. Nu că acestea ar fi fost de folos împotriva lui, dar Hades exista de secole și știa că muritorii desperați ar încerca orice.

— Bourbon? a întrebat Sisif destupând carafa.

---

¹ Xenia, legea onorată de zeii greci, spunea că trebuie să-i respectăm și să fim ospitalieri cu străinii, indiferent de unde vin ei. Zeus este uneori numit și Xenios, Zeus cel Ospitalier (n. red.).

— Nu.

Muritorul l-a privit o clipă pe Hades, înainte să-și toarne un pahar pentru el. A luat o înghițitură și-a întrebat:

— Cărui fapt îi datorez această plăcere?

Hades s-a uitat spre ușă. De aici, putea vedea bazinele, iar acum a dat din cap spre ele.

— Știu că ascunzi droguri în bazinele tale, a răspuns Hades. Și mai știu, de asemenea, că folosești această firmă drept paravan ca să le transporti prin Noua Grecie și că ucizi pe oricine îți stă în cale.

Sisif a căscat ochii la Hades pentru o clipă și-apoi a luat lent o înghițitură din pahar înainte de-a întreba:

— Ai venit să-mi iei viața?

— Nu.

Nu era o minciună. Hades nu secera suflete – Thanatos era cel care o făcea, dar Zeul Lumii de Jos vedea oricum că Sisif urma să primească o vizită cât de curând. Viziunea venise, nechemată, ca o amintire de demult. Sisif, îmbrăcat elegant, avea să se prăbușească pe când ieșea dintr-un restaurant de lux.

N-avea să-mi mai recapete cunoștința vreodată.

Și, înainte ca asta să se întâmple, Hades ar fi îndreptat balanța.

— Atunci, ar trebui să presupun că vrei o parte?

Hades și-a înclinat capul pe un umăr.

— Într-un fel.

Sisif a chicotit.

— Cine ar fi crezut că Zeul Morților a venit să negocieze?!

Hades a scrâșnit din dinți. Nu-i plăceau subînțelesurile cuvintelor lui Sisif, de parcă muritorul ar fi crezut că preluase controlul.

— Ca pedeapsă pentru fărădelegile tale, vei dona jumătate din averea ta celor fără adăpost. La urma urmei, ești vinovat pentru mulți dintre ei.

Drogurile cu care făcea trafic Sisif distruseseră vieți și îi rodeau pe muritori din interior – prin dependență și aprinzând violența în comunități –, și, deși nu era singurul responsabil, navele lui erau cele care le aduceau pe continent, iar camioanele sale, cele care le transportau prin Noua Grecie.

— Penitența nu se face în viața de apoi? a întrebat Sisif.

— Consider-o ca pe-o favoare! Îți permit să începi mai devreme.

Sisif s-a scobit cu limba între dinți, apoi a rânjit fără să scoată un sunet.

— Știi că nu ești niciodată descris ca fiind un zeu drept.

— Nu sunt drept.

— Să-i obligi pe escrocii ca mine să facă donații organizațiilor de caritate este ceva drept.

— E vorba de echilibru. Un preț pe care îl plătești pentru răul pe care îl răspândești.

Hades nu credea în eradicarea răului din lume – nu credea că este posibil. Ceea ce era rău pentru unul era o luptă pentru libertate în fața altuia – Marele Război, de exemplu. O tabără luptase pentru zei, pentru religia lor, iar cealaltă luptase pentru libertate față de asupritorul lor. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să le ofere un strop de răscumpărare, astfel încât sentința lor în Lumea de Jos să-i poată duce eventual la Asfodel.

— Dar tu nu ești Zeul Echilibrului. Tu ești Zeul Morților.

Nu ar fi fost de vreun folos să-i explice cum lucrau Ursitoarele sau despre balanța pe care acestea se străduiau s-o mențină

dreaptă în lume, așa că a rămas tăcut. Sisif a scos o cutie de metal din buzunarul interior al sacoului și a luat o țigară.

— Să-ți spun cum facem.

Și-a dus țigara la buze și-a aprins-o. Mirosul de nicotină – ca de cenușă, stătut și chimic – a umplut micul birou.

— Donez un milion de dolari și n-o să mai încalc legea xeniei.

Hades s-a oprit o clipă și a profitat de tăcere ca să-și potească strângându-și pumnii valul de furie iscat de cuvintele muritorului. Nu cu mult timp în urmă, ar fi lăsat furia să-l cuprindă, trimițându-l pe muritor drept în Tartar fără să se gândească o clipă. Acum însă a lăsat întunericul să facă treaba în locul lui. Hades a chemat umbrele în fața biroului lui Sisif, iar acestea s-au strecurat prin exteriorul clădirii, întunecând ferestrele pe măsură ce înaintau.

Hades a privit cum se întoarce Sisif, urmărind umbrele din ochi, până când acestea s-au apropiat de cei doi bodyguarzi din fața biroului. În clipa următoare, s-au strecurat în fiecare orificiu al corpului lor, iar bărbații s-au prăbușit morți.

Sisif și-a întors privirea către Hades și a rânjit.

— Dacă mă gândesc mai bine, ne-am înțeles, lord Hades, a spus Sisif. Două sute cincizeci de milioane să fie.

— Trei, a răspuns Hades.

Un fulger sfidător a trecut prin ochii muritorului.

— Asta înseamnă mai mult decât jumătate din averea mea!

— O pedeapsă pentru că mi-ai irosit timpul, a replicat Hades.

A dat să se întoarcă și să părăsească biroul. S-a oprit însă și s-a uitat peste umăr la muritor.

— Iar în locul tău, nu mi-aș face griji în privința încălcării legii xeniei, muritorule. Nu mai ai mult timp la dispoziție.

Sisif a rămas tăcut după cuvintele lui Hades. Fuioare de fum se ridicau dansând din țigara pe care o ținea în echilibru între degete. După o clipă, a stins-o în propriul pahar.

— Spune-mi ceva! i-a zis. De ce o faci? Târguiala și îndreptarea balanței? Ai vreo speranță pentru umanitate?

— Tu nu ai nici una? a întrebat Hades.

— Trăiesc printre muritori, lord Hades. Crede-mă, ori de câte ori au de ales să încline balanța într-o parte sau alta, ei vor alege întinericul. Este cea mai rapidă cale, cu cel mai rapid beneficiu.

— Și cu cel mai mult de pierdut, a completat Hades. Nu mă învăța tu pe mine despre natura muritorilor, Sisif! Eu îi judec de-un mileniu pe cei ca tine.

Hades s-a oprit în fața ușii, uitându-se în jos la cei doi bărbați care zăceau la picioarele sale. Nu se bucura deloc la ideea de a-i readuce la viață pentru ca apoi să răspândească ei înșiși violența și moartea, dar știa că Ursitoarele ar fi cerut un sacrificiu – un suflet pentru un suflet –, și era foarte probabil să aleagă suflete bune, pure și inocente.

Balanță, s-a gândit Hades, și dintr-odată a simțit că urăște cuvântul.

— Treziți-vă! le-a poruncit.

Și, în timp ce aceștia inspirau adânc, Hades a dispărut.

CAPITOLUL II

Un joc al sorții

HADES ȘI-A FĂCUT APARIȚIA ÎN BIROUL SĂU DE LA Nevernight, unul dintre cele mai populare cluburi din Noua Atenă. Era aproape ora unsprezece, iar la miezul nopții avea să se plimbe prin barul de la etaj, alegând muritorii care nădăjduiau să negocieze cu el pentru cele mai mari dorințe și poftes ale lor – sănătate, dragoste și bogății. Doar acestea erau lucrurile pe care le putea acorda. Nu primea solicitări privind crearea vieții, redarea vieții sau dăruirea frumuseții – dorințe pe care el nu le-ar fi satisfăcut.

— Ai întârziat.

Vocea lui Minthe a fost ca un bici, spulberându-i gândurile. O simțise din momentul în care intrase în cameră – toată foc și gheață – și prefera s-o ignore când era așa.

S-a concentrat la aranjarea cravatei și-a butonilor, ușurat în sinea lui că alesese să folosească magia umbrelor ca să doboare gărzile de corp ale lui Sisif, astfel încât să nu fie nevoit s-o audă pe nimfă cerând explicații. Cu ținuta pusă la punct, s-a întors

spre făptura cu părul ca flăcările. Buzele ei, cu o nuanță mai închise decât părul, erau strâmbate a îmbufnare. Nu-i plăcea să fie ignorată.

— Cum aş putea să întârzii, Minthe, când eu nu mă supun programului nimănui în afară de-al meu?

Minthe îi fusese asistentă încă de la începutul timpului și trecea prin faze în care încerca să-și exercite niște drepturi asupra lui – drepturi asupra timpului, asupra tărâmului și a corpului său. Nu trecea cu vederea pofta ei de-a deține controlul – recunoștea această trăsătură la ea pentru că și el însuși o avea.

— Întârzierea nu este plăcută, Hades, fie și din partea unui zeu! a răbufnit ea.

Un zâmbet a dat să i se ițească pe buze, dar a rămas serios. Amuzamentul lui n-ar fi făcut decât s-o înfurie și mai tare.

— În timp ce tu te *țineai de fleacuri* – Hades și-a îngustat ochii la împunsătură –, *eu* a trebuit să-ți distrez oaspeții.

Hades s-a încruntat și a simțit cum o spaimă îi urcă în gât.

— Cine mă așteaptă?

A știut după expresia lui Minthe – după felul în care își mișcase ochii și rânjetul abia schițat – că n-o să-i placă răspunsul ei.

— Lady Afrodita.

— *Futu-i!* a murmurat Hades.

Minthe nici măcar n-a încercat să-și ascundă amuzamentul, iar buzele i-au desenat un rânjet cu toată gura.

— Ar fi bine să te grăbești, a adăugat ea. Când am insistat să te aștepte aici, mi-a răspuns că erau destule care s-o distreze la parter.

Fantastic! Singurul lucru care-a ieșit vreodată când Afrodita s-a distrat de una singură a fost războiul.

A suspinat.

— Mulțumesc, Minthe!

În mod clar mulțumită de expresia de recunoștință a lui Hades, Minthe și-a descrușișat brațele, lăsându-le să cadă pe lângă corp.

— Să-ți aduc ceva de băut, milord?

— Da. De fapt, nu trebuie să am paharul gol în seara asta.

Hades a dispărut și-a apărut apoi la etajul clubului său, unde a început să se plimbe, tăcut și nevăzut. Ca întotdeauna, era plin de muritori și de umanoizi – nimfe, satiri, himere, centauri, căpcăuni și ciclopi. Unii foloseau magia, alții, nu. Unii doreau doar să experimenteze fiorul de-a fi prezenți în cel mai notoriu club din Noua Atenă, alții se uitau cu jind spre barul de la etaj, sperând că unul dintre angajații lui Hades le va oferi parola serii.

O parolă nu garanta o partidă cu Zeul Morților; era doar un alt pas în acest proces. Odată ce muritorii treceau de ușile barului, se instala frica, iar această frică fie îi îndepărta, fie îi făcea complet disperați. Hades era cel mai interesat de cei disperați – de cei care s-ar putea schimba dacă li s-ar oferi șansa.

Era un proces delicat și implica mulți jucători. Hades pierduse mai multe negocieri decât s-ar fi convenit și putea simți asta pe pielea lui, o nesfârșită mâncărime și o amintire a eșecului, dar dacă putea salva fie și o singură viață de pe calea spre distrugere, tot simțea că merită.

Hades a prins mirosul magiei Afroditei – sare de mare și trandafiri – și a găsit-o stând în poala unui bărbat de vârstă mijlocie. Omul avea părul închis la culoare și rar. Fruntea îi era unsuroasă și fața dolofană, topindu-se într-un gât transpirat, în jurul căruia își împletise brațele Afrodita în timp ce-și apăsa sâni pe pieptul lui. Hades a observat o verighetă de aur pe inelarul stâng al bărbatului. N-avea nevoie să se uite la sufletul muritorului pentru a ști că e un ticălos infidel.

— Ce-ar fi să mergem la mine acasă, iubito? a întrebat bărbatul în timp ce mâinile sale explorau corpul Afroditei, pipăindu-i coastele și coapsele.

Hades s-a înfiorat de dezgust observând interacțiunea.

— Oh, tare aş vrea să mai rămân încă puțin! a răspuns Afrodita. Nu vrei să negociezi cu Hades?

Bărbatul o strângea, cu degetele lipite de fundul ei.

— Nu mai vreau. Tu ești tot ce am nevoie.

— Adevărat? a șoptit Afrodita fără suflare și s-a aplecat mai aproape, cu buzele ei roz la câțiva centimetri de-ale lui.

Hades trebuia să recunoască: Zeița Iubirii era o mare actriță. Își ascundea dezgustul față de bărbat și îi distrăgea atenția plimbându-și mâinile pe pieptul lui. Hades i-a simțit magia crescând și a știut că îl forța să îi spună adevărul în timp ce îi puna următoarea întrebare:

— Ce ți-a lipsit înainte?

Hades știa răspunsul, pentru că vedea cum, pe măsură ce îmbătrânise, crescuseră ghearele nesiguranței în care se zbată muritorul și cum se împletiseră cu narcisismul său și nevoia de-a se simți important. Își păstra ranchiuna ca pe copilul său, aproape de inimă, iar asta îi otrăvise sângele, îi alimentase minciunile și-i provocase cheful de infidelități. Îi rămăsese doar un strop de umanitate în vinovăția care îi atârna pe umeri ca un gargui cu căutătura răutăcioasă. Ca să amortească durerea, începuse să bea, dar toleranța la băutură crescuse în ultimii ani, ceea ce însemna că avea nevoie de mai mult ca să se poată simți detașat de ceea ce devenise viața lui.

Omul avea un suflet crăpat, iar Hades avea impresia că Afrodita e pe cale să i-l facă țandări.

— Mă simt nesigur. Am nevoie să știu că încă sunt dorit de alte femei.

— Și nu este suficient să fii dorit de soția ta?

Buzele frumoase ale Afroditei s-au răsucit într-o grimasă. Bărbatul a făcut ochii mari, mintea lui nefiind sincronizată cu ceea ce-i ieșise pe gură. Hades mai văzuse asta înainte, când folosise magia.

— Îmi iubesc soția, a răspuns el. Caut doar să fac sex.

— Asta-i tot? Ea și-a fluturat genele și apoi a vorbit cu o voce voalată de întuneric și plină de promisiuni: În acest caz, când ai să te întorci la soția ta în această seară, ea nu te va mai dori. Va fi dezgustată de atingerea ta și i se va face greață când buzele tale le vor atinge pe-ale ei. Te va refuza, te va părăsi, iar tu nu-ți vei mai reveni niciodată.

Bărbatul a făcut ochii mari și i-a dat drumul din brațe Afroditei, desprinzându-și mâinile de pe pielea ei de parcă l-ar fi ars.

Asta era Afrodita în forma ei cea adevărată. Lumea muritoare credea că ea nu e cu nimic mai mult decât o creatură sexuală, care caută distracție și plăcere la zei și la muritori deopotrivă, dar adevărul era că putea fi o zeiță răzbunătoare, mai ales față de cei care trădau dragostea.

Probabil că era timpul ca Hades să-și facă apariția.

— Afrodita! a salutat-o el, renunțând la magia sa.

Zeița s-a întors să-i întâlnească privirea și a zâmbit.

— Hades, a tors ea cu o voce senzuală și, deși tocmai îl blestemase pe muritorul pe care încă îl folosea pe post de fotoliu, ochii acestuia s-au tulburat de dorință la auzul acestui sunet.

— Cred că muritorul a avut parte de destule emoții pentru o noapte. De ce nu-l lași să se strecoare afară?

Expresia Afroditei s-a schimbat când a fost pomenit infidelul și s-a întors să se uite chiorăș la el înainte de a-i sări din poală.

— Fugi, șarpe!

Muritorul s-a supus și s-a pierdut în mulțime, amețit.

— Ce-i? a răbufnit Afrodita când s-a uitat din nou la Hades. Sprâncenele lui s-au ridicat, surprins de veninul ei.

— Nimic. Deși cu greu vei ajuta egoul bărbatului dacă îi iei singura dragoste pe care a cunoscut-o vreodată.

— A trădat dragostea, așa că nu o va mai avea niciodată, a replicat ea, făcând gestul de-a se spăla pe mâini.

— Nu cred că pedeapsa ta e nedreaptă, a explicat Hades. Dar are potențialul de-a crea un monstru.

A zâmbit, cu o expresie poznașă.

— Atunci e numai al tău. Monștrii sunt domeniul tău, Hades.

Minthe s-a apropiat chiar atunci, ținând în echilibru o tavă cu băuturi. Așa își petrecea nimfa cea mai mare parte a seriilor la Nevernight – luând comenzi și livrându-le, flirtând cu muritori și nemuritori deopotrivă și adunând informații de la *clienții de elită* ai lui Hades.

— Lady Afrodita, a spus Minthe oferindu-i zeiței un pahar de rosé. Lord Hades.

I-a înmănat un pahar de whiskey, iar în timp ce se îndepărta, el s-a întors spre Afrodita, care își ridicase o sprânceană blondă către el.

— Da? s-a adresat el privirii ei întrebătoare.

— Nimfa aia vrea să ți-o tragă, a răspuns ea.

O greșeală pe care n-o s-o mai fac niciodată, s-a gândit el.

Hades s-a făcut că nu ia în seamă comentariul ei și-a spus în schimb:

— Nu-mi onorezi prea des sălile cu prezența ta, Afrodita. Ce pot face pentru tine?

Ea a luat o înghițitură de vin, iar ochii de culoarea spumei mării s-au fixat în ai lui.

— Speram că ai fi interesat de-o înțelegere numai a noastră.

— Eu nu mă joc cu zeii.

— Doar un joc, Hades, a spus ea cu inocență și-apoi l-a ațâțat: Ți-e frică?

— Un joc jucat sub acest acoperiș nu este niciodată *doar* un joc.

Nici măcar pentru mine, s-a gândit el. Întotdeauna exista posibilitatea de-a pierde, iar el avea tendința de-a pierde la fel de mult ca și muritorii care se târguia cu el. Doar că el le putea îndeplini solicitările. Nu avea încredere în ceea ce ar fi cerut Afrodita.

— De ce să ceri un joc? Ce vrei, zeiță?

— De ce ar trebui să vreau ceva? Poate că sunt doar plictisită și am nevoie de distracție.

— Nu există nimic mai periculos decât o Afrodita plictisită, a meditat Hades cu voce tare.

Ea s-a bosumflat.

— Te rog, Hades?

El a privit-o în ochi și a sorbit din paharul său înainte de-a răspunde.

— Nu, Afrodita!

Căuta sigur ceva mai mult decât distracție. Vedea asta în felul în care se mișca – rigid și încordat. Ceva o adusese aici și, dacă ar fi trebuit să ghicească, avea legătură cu soțul ei.

— Bine!

Și-a ridicat bărbia în semn de sfidare.

— Mi-ai forțat mâna.

El a privit-o chiorâș, știind ce avea de gând să spună în continuare.

— Am o favoare nerevendicată de la tine, Hades. Îmi doresc s-o folosesc.

O favoare datorată între zei era ca un pact de sânge. Odată invocată, nu mai putea fi retrasă.

— Ai risipi o favoare pentru un joc de cărți? a întrebat-o.

Cunoștea răspunsul – oricare ar fi fost motivul care o adusesese pe Afrodita aici, sigur merita cheltuiala.

Ochii ei au sclipit.

— *Nu este o risipă!*

A mai luat o gură de whiskey. Asta l-a împiedicat să spună ceva – ce-ar fi putut regreta – înainte de-a se hotărî să rostească:

— Un joc, Afrodita, nu mai mult.

Zeița s-a luminat de parcă îi dăruise stelele de pe cer.

— Mulțumesc, Hades!

Hades a pocnit din degete, iar cei doi s-au teleportat în Apartamentul de Rubini de la etaj. Era una dintre cele câteva camere pe care Hades le folosea când negocia cu muritorii. Camerele purtau toate nume de pietre prețioase. O alesese pe aceasta în mod intenționat, ca o împunsătură la adresa Afroditei. Rubinul era pasiunea – ceva ce îi lipsea în ultima vreme. Pereții erau roșii și o țesătură neagră era întinsă de la podea până în tavan, încadrând fotografii senzuale monocrome. Un pachet de cărți sigilat se afla în centrul unei mese, care era așezată sub un con de lumină difuză.

Când Hades a luat loc, le-a oferit Afroditei.

— Vrei să dai cărțile?

— Nu.

Un zâmbet i-a arcuit buzele.

— Te voi lăsa să păstrezi ceva putere, Aidoneu.

S-a uitat pieziș la ea. Nu-i plăcea numele ăsta. Muritorii îl foloseau de frică. Ea îl folosise acum ca să-l tachineze.

— Blackjack, atunci.

— Cinci mâini, a completat Afrodita. Cel care câștigă mai mult stabilește miza.

Hades a fost de acord, apoi a împărțit prima mână și a pierdut. Și-a strâns degetele într-un pumn, pe care l-a sprijinit pe coapsă.

— Ce vezi când te uiți la sufletul meu, Hades? l-a întrebat Afrodita dintr-odată, strângându-și buzele în timp ce el împărțea din nou cărțile.

Întrebarea nu era chiar atât de surprinzătoare. Era una pe care o primea des, dar niciodată până acum de la Afrodita.

— De ce întrebi?

Când ea l-a privit în ochi, el a văzut că e serioasă și că se teme de adevăr. Era vizibil în privirea ei, o umbră care îi pâlpâia în expresie. Ea nu l-a privit mult timp înainte de a se concentra asupra cărților sale.

— Hai, dă alta! a insistat ea, iar Hades i-a dat o altă carte, înainte de a-și dezvălui mâinile – Hades avea doi ași și un doisprezece de caro, iar Afrodita – un bust¹.

S-a încruntat că pierduse, dar a continuat să vorbească în timp ce Hades împărțea a treia mână.

— Mă întreb doar dacă sunt la fel de oribilă precum pare să creadă Hefaistos.

Afrodita nu era oribilă, dar uniunea ei cu Hefaistos îi împietrise inima și îi frânsese spiritul. Ceea ce rămăsese era o carapace răutăcioasă și cinică.

Hades fusese și el cândva plin de amărăciune, dar, spre deosebire de Afrodita, care își înfrunta furia și singurătatea distrându-se cu muritorii și cu zeii, el se izolase din ce în ce mai mult, până când singurul lucru pe care oamenii îl puteau face era să inventeze povești și scorneli despre evazivul Zeu al Lumii de Jos.

---

¹ Ori de câte ori mâna sau mâna celui care împarte cărțile depășește totalul de douăzeci și unu, se numește bust (n. red.).

— Hefaistos nu crede că ești oribilă, Afrodita. Îi este doar frică să te iubească.

Ea a scos un râs batjocoritor, așa că Hades a provocat-o:

— I-ai spus vreodată că îl iubești?

— Ce relevanță are asta pentru întrebarea mea?

Totul, a vrut să spună Hades.

— Ai fost un dar pentru Hefaistos într-o perioadă în care îți etalai iubiții. Din punctul lui de vedere, erai o mireasă care nu-l dorea.

Nu conta că Hades știa adevărul. Afrodita fusese întotdeauna fermecată de Zeul Focului. În vremurile străvechi, în rarele ocazii în care Hades urcase pe Muntele Olimp, o surprinsese pe aceasta privind-l pe Hefaistos, de cele mai multe ori încruntată pentru că el nu-i dădea nicio atenție.

Dar Hades îl cunoștea bine și pe Hefaistos. Zeul era de-un fel aparte. Nu era nerăbdător să se afle sub lumina reflectoarelor și cu atât mai puțin dornic să vorbească. Îi plăceau singurătatea și să inventeze, iar în inima lui se simțea... nevrednic, mai ales din cauza modului în care fusese tratat în antichitate. Ca un zeu cu un singur picior, fusese batjocorit adesea și pe nedrept. În timp, Hefaistos se adaptase, confecționând proteze, iar acum purta una făcută din aur.

— Nu mă surprinde că pe Hefaistos nu-l interesează să te forțeze la monogamie.

Afrodita a rămas tăcută o clipă, concentrându-se asupra jocului, iar, în timp ce își întorceau cărțile, Hades și-a mușcat limba – un bust. Își dăduse cu o carte prea mult.

Afrodita conducea.

În cele din urmă, ea a recunoscut:

— Am cerut divorțul de la Zeus. Nu mi-l va acorda.

Hades a ridicat din sprâncene.

— Hefaistos știe?

— Îmi imaginez că acum știe.

— Vrei dragostea lui Hefaistos – atunci de ce să ceri un divorț?

— N-o să tânjesc de dorul lui.

— Trimiți mesaje contradictorii, Afrodita. Vrei dragostea lui Hefaistos, dar ceri divorțul. Ai încercat măcar să vorbești cu el?

— „Ai încercat?” a răbufnit ea, privindu-l cu asprime pe Hades. La fel de bine ar putea să fie mut!

Hades a schițat o grimasă. Avea impresia că Hefaistos tăcea pentru că temperamentul Afroditei era de genul cu fitilul scurt.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Hades.

Zeul a privit-o o clipă. Nu-i plăcea în mod deosebit să răspundă la întrebările despre suflet.

De multe ori, nici zeii și nici muritorii nu erau pregătiți să audă ceea ce avea de spus. Afrodita nu era altfel. Părți din sufletul ei erau o grădină plină de trandafiri, crini și soare, visătoare și liniștită. Altele erau o furtună, care se dezlănțuia peste o mare agitată – furioasă și devastatoare. Era frântă, împărțită în două, ca o oglindă spartă la mijloc de-o linie. Într-o zi, poate avea să aleagă o parte.

— Ai un suflet frumos, Afrodita. Plin de pasiune. Hotărât. Romantic. Dar ești disperată să fii iubită și crezi că ești imposibil de iubit.

Vorbea în timp ce jucau ultima mână, iar când Afrodita a întors cărțile, un zâmbet larg i-a cuprins toată fața. Orice ar fi simțit în legătură cu comentariile lui Hades s-a pierdut în entuziasmul ei.

— E timpul pentru condiții, Hades.

El s-a încruntat și s-a lipit de spătarul scaunului, privind-o pieziș. Afrodita și-a dat capul pe spate și a început să râdă.

— Cuiva nu-i place să piardă.

Cuvintele ei au fost ca un vătrai încins în coasta lui Hades. De fapt, nu-l deranja să piardă – pierdea tot timpul când negocia cu muritorii –, dar n-ar fi vrut să piardă în fața Afroditei.

Zeița și-a pus un deget pe bărbie, fredonând ușor, ca și cum n-ar fi știut ce să-i ceară. Îl făcea să-și piardă timpul degeaba – știa prea bine ce vrea, dar exact când Hades era pe cale să o repeadă, a deschis și ea gura:

— Îndrăgostește-te, Hades! Și mai bine, găsește o fată care să se îndrăgostească de tine. Încântată de sine, Afrodita a aplaudat și a exclamat: Asta e! Fă pe cineva să se îndrăgostească de tine!

Maxilarul lui Hades s-a încheștat, iar Afrodita l-a privit de parcă ar fi vrut să-i vadă la rândul ei sufletul. Condițiile sale erau jignitoare. Dacă ar fi fost atât de ușor să te îndrăgostești, acum el n-ar fi fost singur.

— Asta numești tu glumă? a întrebat el cu o voce liniștită și calmă, în ciuda furiei care i se zvârcolea pe dinăuntru.

Avea să fie nevoit să tortureze pe cineva, doar ca să-și elibereze încordarea din corp.

— Nu e o glumă, a adăugat ea, ridicând o sprânceană subțire și blondă. Mi-ai oferit sfaturi de dragoste. Urmează-le!

Deci nu era o glumă, ci o răzbunare. Era frustrată pentru că-i spusese părerea lui despre căsnicia cu Hefaiostos.

— Și dacă nu pot îndeplini condițiile astea?

Un zâmbetul răutăcios i-a străbătut fața.

— Atunci îl vei elibera pe Basil din Lumea de Jos.

— Pe iubitul tău?

Hades nu și-a putut ascunde dezgustul din voce. Tocmai își petrecuseră ultimele câteva minute discutând despre dragostea

ei pentru Hefaistos, și iată că ea îi cerea un bărbat... eroul ei, mai precis. Basil luptase și murise pentru ea în Marele Război.

— De ce? Nu vrei ca Hefaistos să recunoască faptul că te iubește?

Ea i-a aruncat o privire feroce.

— Hefaistos e o cauză pierdută.

— Nici măcar n-ai încercat!

— *Basil*, Hades. *El* este cel pe care îl vreau.

— Pentru că te imaginezi îndrăgostită de el?

— Ce știi tu despre dragoste? Tu n-ai iubit niciodată în viața ta.

Cuvintele acestea nu l-au durut, mai degrabă l-au stânjenit. S-a aplecat spre zeiță.

— Basil te iubește, asta e adevărat, dar dacă tu nu-l iubești în schimb, nu are niciun sens.

— Mai bine să fii iubit decât să nu fii deloc, a replicat ea.

Ești o proastă, ar fi vrut să-i spună Hades. În schimb, a întrebat-o:

— Ești sigură că asta vrei? I-ai cerut deja lui Zeus să divorțezi. Acum mi-ai cerut să-ți învii iubitul în cazul în care nu pot îndeplini termenii contractului tău. Hefaistos o să afle.

Afrodita era tăcută, iar el și-a dat seama de nesiguranța ei din felul în care își frământa buza. În cele din urmă, i-a răspuns:

— Da. E ceea ce îmi doresc.

A inspirat adânc, apoi a reușit să zâmbească.

— Șase luni, Hades. Ar trebui să fie destul timp. Mulțumesc pentru divertisment! A fost... *revigorant*.

Cu asta, Zeița Iubirii a dispărut.